

MERT ARIK

ROBONLAR

1.Baskı

125

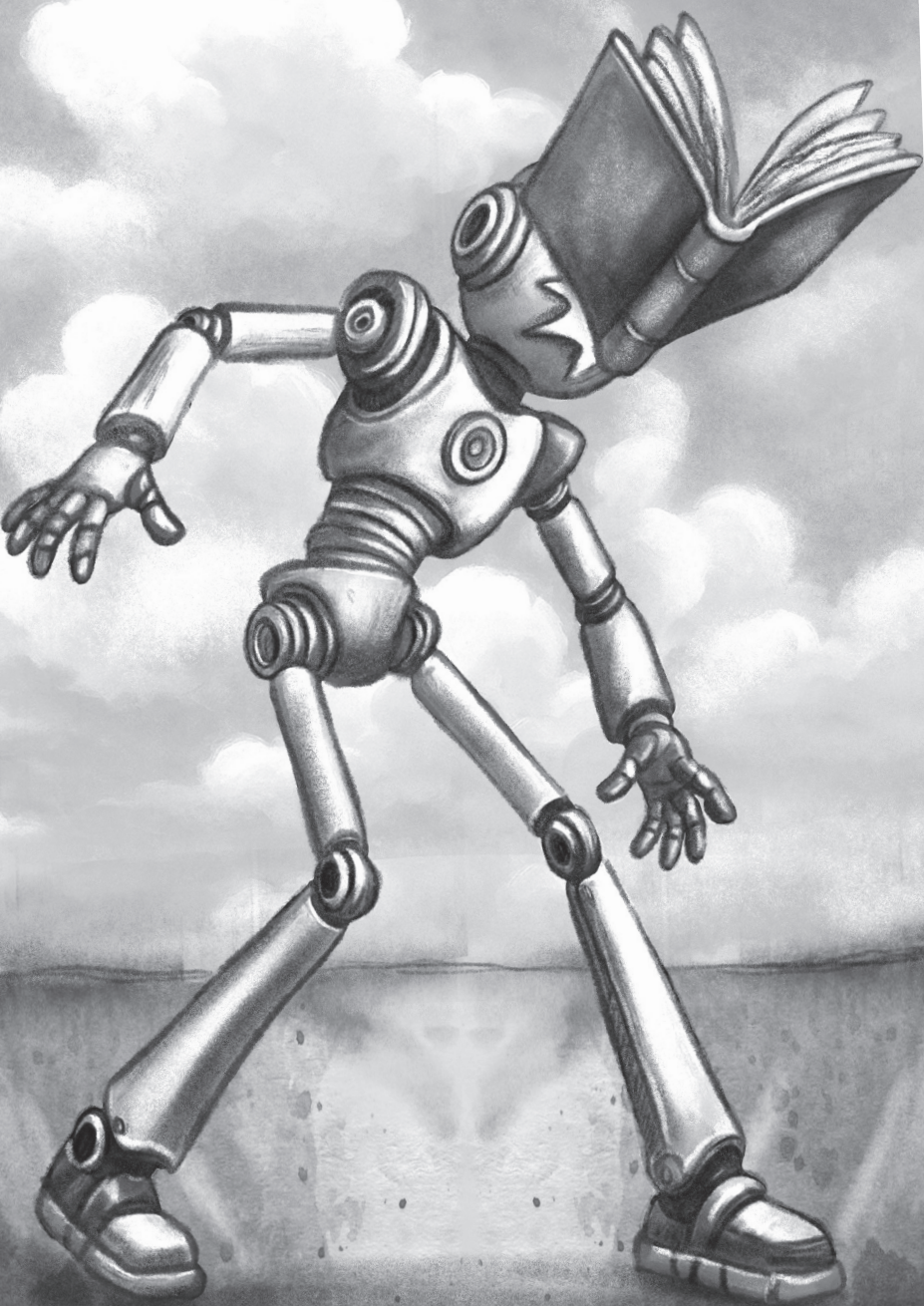
Bin Adet

BİR HAYAL OPERASYONU

Çizer:
Zahra
Marvasti

ilk Genç
T
İTİMAR

YILDIZSIZ GECEDE BİR KACIŞ

Ben paslanmamak için hikâyeler yazan bir robonum. Bir zamanlar yazdığım kitaplar, dünyanın dört bir yanında okunurdu. Türkiye’den Güney Kore’ye, Çin’den İspanya’ya kadar kitaplarım her yere yolculuk ederdi.

Hikâyelerimin satır aralarında kimileri uzaya çıkar, kimileri bulutların üstünde yürür, kimile-riyse bir ağacın dallarında mışıl mışıl uyurdu.

Ama bir gün, yazdığım kitapları kendi adıyla yayımlatan Sabri Uçankalem, o eserlerden birini öfkeyle başıma fırlattı: **DAAAANK!** O darbeyle cümlelerim devrelerime sıkıştı, ensemdeki “R” harfi parladı ve ben ilk “uyanışımı” yaşadım. Kitaplarını yazdığım yazar, sırf daha karamsar hikâyeler üretebileyim diye bana zorbalık uygu-

luyordu. Bu zorbalığa daha fazla dayanamadım ve bir gece yazarın malikânesinden kaçtım.

Sevimli minik ayıcığım Tokyo ile birlikte kendimi bir hurdaliğın ortasında buldum.

Hiç unutmuyorum. Yıldızsız bir geceydi. Gök, simsiyah bir örtü gibi hurdaliğın üzerine serilmişti ve ben o metalik hapisanede, una bulanmış bir hâldeydim.

O gece, yazdığım cümlelerden birini kendi kendime fısıldadım:

“Bu hurdalıktan kaçacağız.”

O andan sonra hikâyelerim de değişti; artık yaşadıklarımı yazıyordum.

Yaşadıklarım, hurdalıktan kaçan bir grup robonun serüveniydi. Kırık karıştırıcılarımız, heybetli kollarımız, paslanmış ızgaralarımız ve homurtulu motorlarımızla... Artık bir hikâyenin tam içindeydik ve ben bunu çiplerime kadar hissediyordum.

Şunu tüm bataryamla söyleyebilirim ki yazdığım hiçbir hikâye, yaşadıklarım kadar gerçek olmadı.

GÖKYÜZÜ BİZİM

Hurdalıktan kaçalı birkaç gün olmuştu. Külüstür, bizi daracık bir patikadan âdeta uçuruyordu. Evet, o eski püskü araba resmen tozu dumana katıyordu. Paslanmış tekerleklerinden yükselen metalik gıcırtilar, sanki yıllara meydan okuyordu.

Nereye gittiğimizi bilmiyorduk; bir haritamız yoktu, pusulamız bozuktu. Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Çünkü içimizdeki o büyük heyecan bize yol gösteriyordu.

Yol boyunca manzara hızla değişiyordu: Hurdalığın paslı metal duvarları yerini ağaçların yeşiline bırakıyor, gri gökyüzü mavileşiyor, kuşların cıvıltısı Külüstür'ün motor uğultusuna karışıyor. Ağaçlar meyve vermiş, çiçekler en renkli

elbiselerini giymiş, kelebekler neşeyle uçuşuyordu. Kuşlar sanki bu yolculuğu kutluyordu. Bahar tüm cıvıltısıyla gelmişti.

Metalik kollarımı rüzgâra uzattım. Parmaklarımda bir esinti hissettim. “Külüstür, haydi gazla!” diye bağırdım coşkuyla. “Son durak: Özgürlük olacak!”

Külüstür’ün motorundan boğuk bir kahkaha yükseldi. “Hay hay Robon, sen yeter ki iste.” diye karşılık verdi neşeyle. “Bir imzanı alırım artık.”

“Böyle gidersen senin için bütün kitaplarımı imzalarım.” dedim gülümseyerek. “Motor kapağına, dikiz aynana... Hatta lastiklerine bile imza atabilirim.”

Bu sözler üzerine Külüstür öyle bir gaza geldi ki motorundan **VROAAAAAAAAAAAAAR** diye bir homurtu yükseldi.

Ve biz arkamızda bir toz bulutu bırakarak hayallerimize doğru son sürat ilerledik.

Dostum Ebro, Külüstür’ün motor gürültüsünü bastıran gür sesiyle öyle neşeli şarkılar söylüyor-

du ki... Yol kenarındaki çiçekler bile ona eşlik etmek için dans ediyor gibiydi.

Minik ayıcığımız Tokyo ise gökyüzünü izleyip neşeyle “Pupuk! Pupuk!” diye bağıırıyordu. Küçükük bedeninde kocaman bir sevinç taşıyordu.

Kıtır Kıtır sanki hummalı bir pazar kahvaltısına hazırlanıyordu. Zira gülümsemesinde erimiş bir tereyağının cızırtısı vardı.

Çırpıcı ise etrafa, hepimize enerji veren mutluluk karışımları saçıyordu.

Her molada radyoyu son ses açıp kaçıışımızı kutluyorduk. Kimi zaman ağaçların arasında, kimi zaman bir kayanın tepesinde, kimi zaman da tozlu bir toprak yolda dans ediyorduk.

Elbette bizim dansımız biraz garipti. Ebro devasa kollarıyla bir sağa bir sola sallanıyordu. Çırpıcı kendi etrafında fırıl fırıl dönüyor, Külüstür ise farlarını bir açıp bir kapatarak bize eşlik ediyordu. Sanırım dans etme konusunda daha öğrenecek çok şeyimiz vardı.

Gökyüzü sonsuz bir mavilikteydi. Baktıkça devrelerimin huzurla dolduğunu hissediyordum. Kafamı hafifçe yana eğip rüzgârı dinlerken şiirler okuyordum. Bazen kendi yazdıklarımın, bazen sevdiğim bir şairden... Rüzgâr sanki dizelerime kanat takıp gökyüzüne taşıyordu:

Biz hurdalıktan kaçan bir fırtınayız
Tutsak edilesek bile asla yılmayız
Ebro'nun köftesi lezzetler saçar
Tokyo'nun "Pupuk!"u gökleri yarar

Külüüstür'ün motorunda fırtına kopar
Çırpıcı kollarıyla güneşi tutar
Kıtır Kıtır ızgarasında cızırtı yayar
Robon'un kaleminden özgürlük taşar.

Rüzgârı hissettik paslı duvarlarda
Umudu aradık o soğuk diyarda
Demirden duvarları yumrukla yıktık
Özgürlük bizim diye hep haykırdık

Biz hurdalıktan doğan parlak yıldızlar
Hayalleriyle yaşayan çelik Robonlar
Gökyüzü bizim, ufuklar artık yakın
Paslar dökülürken umutlar akın

Koşuyoruz şimdi yıldızlı semaya
Kıvılcımlar saçıyoruz her bir adımda
Biz sımsıkı kenetlenmiş Robonlarınız
Ve özgürlük için sonsuza kadar varız!

Şiirimi bitirince bir anlık sessizlik oldu. Ebro, motorundan gelen düşünceli bir hırıltıyla sessizliği bozdu: “Şiir çok güzel, Robon. Çok beğendim. Özellikle de köftelerle ilgili olan kısmı... Acaba bir mola versek de o kısmı gerçeğe mi dönüştürsek?”

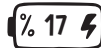
ŞARJIMIZ AZALIYOR

Kıvrıla kıvrıla uzayan o yolları çok sevmiştik. Sanki yolda olmak, bir yerlere varmaktan daha güzeldi. Şarjımızın yettiği her yere gidebilirdik.

İçimiz kıpır kıpırdı. Hepimiz etrafa gülücükler saçıyorduk. Tokyo'nun antenleri sevinçle sallanıyor, Çırpıcı'nın karıştırıcıları neşeyle tı-kırdıyor, Kıtır Kıtır'ın ızgaraları coz coz ediyor, Ebro'nun gözleri kahkahalarla kısılıyordu.

Günlerimiz böyle mutlulukla geçiyordu. Ama her bataryanın bir ömrü, her şarjın bir sonu vardı.

Kaçış operasyonuna %100 şarjla başlamıştık. Ama bir hafta sonra hepimiz yavaşlamıştık. Kendi ekranımda %43 yazıyordu. Şarj seviyemiz her geçen gün azalıyordu. Bu durum hepimize yansı-

yordu: Çırpıcı'nın karıştırıcıları artık daha temkinli dönüyor, Kıtır Kıtır'ın neşeli cızırtısı titrek bir uğultuya dönüşüyor, Külüstür ise belli etmeye çalışsa da yokuşlarda zorlanıyordu.

Kıtır Kıtır bir ara içini çekerek mırıldandı:

“Kendimi o kadar güçsüz hissediyorum ki şu an bir dilim ekmek bile kızartamam.”

Ve Tokyo... O hiç yorulmayan minik ayıcığımız bile çimlerin üzerine çökmüş, cılız bir sesle “Pupuk... Pupuk...” diyordu.

Ebro kendi şarj göstergesine dertli dertli bakarak içini çekti: “Şarjsız bir robon, köftesiz hamburgere benzer!”

Gülümsedim. Paslı bir gülümsemeydi bu.

“Haklısın, Ebro!” diye onayladım. “Benim bile devrelerim zorlanıyor. Acilen bir şeyler yapmalıyız.”

Külüstür, hırıltılı motoruyla ortamı neşelen-dirmeye çalıştı: “Merak etmeyin, ileride bir şarj noktası buluruz. Olmadı, siz beni itersiniz. Yola öyle devam ederiz! Ne dersiniz?”

Ebro, Külüstür'e şöyle bir baktı.

“Seni itmek için bile enerji lazım, dostum!” diye homurdandı. “Benim enerjim şu an ancak yarım köfte yağurmaya yeter.”

Artık kimsenin enerjisi kalmamıştı. Tüm

sensörlerimizi sonuna kadar açmış, acil bir şarj noktası bulmak için çayırları, yolları, dağları tarıyorduk. Her yerde bir şarj noktası arıyorduk. Ama nafile... Etrafımız uçsuz bucaksız bir yeşillikten ibaretti. Güneş çimenleri parlatıyor, kelebekler dans ediyordu ama bizim için tek bir priz bile yoktu.

Kıtır Kıtır'dan umutsuz ve titrek bir cızırtı duyuldu: "Hurdalıkta esaret altındaydık, evet... Ama en azından istediğimiz zaman şarj olabiliyorduk."

Ebro, "Hayır!" diyerek hemen itiraz etti. "Özgürlüğümüzü bir prize değiştiremeyiz. Elbet bir şarj noktası bulacağız."

Başımı sallayarak onu onayladım ve kendimden emin bir sesle ekledim: "Bulacağız. Bulduğumuz gün dünyanın en mutlu robotları biz olacağız."

İşte tam o anda Tokyo heyecanla yerinde zıp zıp zıplamaya başladı. "Bakın!" der gibi paslı bir direğin üzerindeki eski tabelayı işaret ediyordu: "Pupuk!"

Tokyo'nun gösterdiği tabelada pasın ve dökmüş boyaların arasından tek bir kelime okunuyordu: "Filmo". Tabelanın yıllara direndiği her hâlden belliydi. Zayıf ışığı inatla yanıp

sönüyordu ve hemen yanında, ilk bakışta tuhaf ama dikkatli bakınca büyüleyici bir figür duruyordu: Filmo.

Başının ortasında bir projektör gibi açılıp kapanan tek bir gözü vardı. Gövdesi sayısız kamera merceği ile küçük çekmecelerle donatılmış anti-ka bir robondur. Bize doğru döndü. Projektör gözünü üzerimizde gezdirerek neşeyle seslendi:

“Ooo, hoş geldiniz sevgili Robonlar! Ben 373636634498...”

Kıtır Kıtır, sayıyı aklında tutmaya çalışırken ızgarasından hafif bir duman çıktı. Cızırtılı bir sesle “Ben sana tabelada yazdığı gibi Filmo desem daha iyi olacak galiba!” diye mırıldandı. “Diğerini söylerken devrelerimi yakabilirim.”

Ebro bu samimiyetten pek hoşlanmamış olacak ki hemen suratını astı. “Tanışıyor muyuz, Filmo?” diye sordu tok bir sesle.

Ebro’nun neden böyle davrandığını biliyordum; günlerdir bize tanımadığımız robonlara karşı dikkatli olmamızı söylüyordu. Ortamdaki gerginlik büyümeden hemen araya girdim.

“Merhaba, Filmo.” dedim olabildiğince dostane bir sesle. “Buralarda tek başına ne yapıyorsun?”

Filmo başını hafifçe kaldırıp göğsünü gururla kabarttı:

“Ben bir sinema robonuyum.” dedi. “Eski nesil bir film oynatma makinesi... Filmler, animasyonlar, belgeseller... Ne isterseniz izletirim. İşim gücüm budur benim.”

Külüstür heyecanla atıldı: “Animasyonlara bayılırım! Eskiden ‘Benim Zürafam Uçabilir’ diye bir çizgi film vardı, onu bol bol izlerdim.”

Filmo’nun projektör gözü parladı. “Şimdi de izlemek ister misin arabacık?”

Ebro, “Arabacık mı?” diye araya girdi ciddi bir tavırla. “Onun bir adı var: Külüstür! Ayrıca film-den önce bataryalarımızı doldurmaya ihtiyacımız var. Enerjimiz bitmek üzere.”

Filmo, Ebro’nun bu sert tavrı karşısında bir adım geri çekildi. “Peki, nasıl isterseniz.” dedi ağzının ucuyla. “Keyfiniz bilir.”

Ardından Külüstür’e göz kırptı. “Tanıştığımıza memnun oldum, dostum.”

Külüstür, Ebro’ya sitem etti: “Neden böyle yapıyorsun, Ebro? Alt tarafı birazcık film izleyecektik.”

Tam bu esnada Tokyo ise ortalıkta sevinçle zıplıyor, “Pupuk! Pupuk!” diyerek şarjının son damlalarını harcadığının farkında bile olmadan neşe saçıyordu.

Filmo, Ebro’nun şüpheli tavrına daha fazla dayanamamış olacak ki projektör gözünden

